

ΝΟΥΜΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΠΟΛΙΤΙΚΗ-ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ-ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Δ.Π.ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΡΟΝΟΣ Γ'. | ΑΘΗΝΑ, Κυριακή 20 του Μάρτη 1905 | ΓΡΑΦΕΙΑ 'Οδός Οικονόμου: αριθ. 4 — ΑΡΙΘ. 140

ΤΟ ΛΑΒΑΡΟ ΤΗΣ ΛΑΥΡΑΣ

Τέλειωσε. Οι πατριώτες του γλυκού νερού δε θα μας αφήσουν πιά ησυχούς. Τώρα ζητάνε, λείι, τη σημαία της Λαύρας για να γιορτάσουνε την 'Εθνική μας Γιορτή.

Όλα τα ρεζιλέψαμε, τα κουρελιάσαμε, τα βουτήξαμε με τα δυό μας χέρια στις λάσπες. Γλώσσα, ιστορία, θρησκεία, πολιτεύμα, διαπέρα και πέρα. Καιρός πιά να βάλουμε χέρι και στα 'Εθνικά Κειμήλια.

Όμπρός λοιπόν φέρτε και το Λάβαρο της Λαύρας, πομπέψτε το, ω καρνάβαλοι, κι αυτό στους δρόμους της 'Αθήνας, κυλίστε το στο βόδρο κι αρχίστε άπάνου του την πατριωτική λογοδιάρροια που μας χαντάκωσε. Φαπλατάδες και κατεργαρείο, που δεν έννοιετε ούτε ιερό ούτε όσιο να σεβαστήτε, σκεφτήκατε πρώτα αν είσατε άξιοι να βαστάξετε στα βρωμόχερά σας το τίμιο αυτό σύμβολο της πιδ εγενικης 'Ιδέας;

Σεις που ως χτές ξελαρυγγίζοσατε με τα Ζήτω για τόν ένανε και τόν άλλουε σαλιτιπάγκο της πολιτικής, σεις που ζητάτε να κόψετε όσους κηρύττουνε το Εύαγγέλιο της 'Αλήθειας, πώς θέλετε να σάς έμπιστευτούμε ε, τι πιδ πολύτιμο έχει ή Ρωμισόνη ως κειμήλιο και ως σύμβολο;

Δειξτε μας πώς είστε άξιοι να νοιώσατε την άφηλη σημασία του. Δειξτε μας πώς νοιώσατε αλήθεια από Λεφτεριά που φανερώνεται πρώτα πρώτα στο σεβασμό για τις ξένες ιδέες. Σεις τις προάλλες αιματοκυλίσατε την 'Αθήνα, σεις και τώρα είσατε έτοιμοι να κάμετε τα ίδια για όσους δεν είστε άξιοι ούτε να τους κοιτάξετε, και μιλάτε για Λεφτεριά και ζητάτε το Λάβαρο για να το κάνετε τί; Για να κοπανίστε άέρα, για να μάς μιλήσατε άλλη μιά φορά για τους προγόνους που ούτε τους νοιώσατε ούτε θα τους νοιώσατε ποτέ σας, μικροί κι ανάξιοι καθώς είσατε, για να κόψετε και να ράψετε με τις παπαδέλλες σας που εχι Βούλγαροι, εχι Ρωμάνοι μά και τα μικρά παιδιά άκόμη δεν τις λογαριάζουνε πιά;

Γιατί σάς μωριστήκανε ελοι πώς είσατε άέρα γιομάτοι και πώς ζητάτε με σκουριασμένες παλιοσακαράκιες να καταχτήσατε τη Μακεδονία. Όχι. Αν υπάρχουνε πέντε άνθρωποι με μυαλό στον άμοιρο αυτό τόπο δε θα σάς έπιτρέψουνε να βεβηλώσατε το ιερό Λείψανο.

Φτάνουνε οι άλλες σημαίες. Αν σάς λείφουνε και μερικέες, πηγαίνετε σε κανένα έλλογικό κέντρο να μαζώξετε όσες θέλετε. Λάβαρο της Λαύρας και Σελιαβιά δεν ταιριάζουνε. Το Λάβαρο θα μείνη εκεί, δε θα ξεπέση στα χέρια σας. Α θέλετε, πηγαίνετε σεις να το προσκυνώσατε.

ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΡΟΡΙΤΗΣ

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΟΥ ΝΟΥΜΑ

ΦΩΤΗΣ ΦΩΤΙΑΔΗΣ

ΔΡΟΜΟΙ ΚΑΙ ΣΤΑΘΜΟΙ ΤΗΣ ΓΛΩΣΣΙΚΗΣ ΙΔΕΑΣ

(Μιά άρθρο για ένα άκέραιο βιβλίο)

Το βιβλίο είναι το γνωστό και σημαντικό του κ. Φώτη Δ. Φωτιάδη 'Το γλωσσικό ζήτημα και ή 'Εκπαιδευτική μας αναγέννησις'. Το άρθρο αρχισα να το γράφω, μόλις βγήκε το βιβλίο, στα 1902. Στο μεταξύ δεν ξέρω πιά τι λογής έγνοιες και τι λογής άρροντισίες θα μπήκανε στη μέση, και κόπηκε ή όρμη, και το άρθρο άπόμεινε στη μέση. Γιατί έτοιμάζουμε και τάρθρα μας, καθώς συνθέτουμε και τα τραγούδια μας. Με τόν έρωτα και με το μεθύσι. Όπως άπό κάτω άπό το πιδ ελεύτερο φερρούγιμα του ποιητή μπορεί να κρύβεται ή καλομετρημένη του κριτικού παρατήρηση, έτσι κ' ένα άρθρο πεζογραφικά δουλεμένο, και με όλη του τη δασκαλική μορφή, μπορεί να μνη είναι ξένο προς κάποια δημιουργική πνοή, και προς την Ποίηση να στέκη πολύ πιδ κοντά κι άπ' όσα κανείς

υποψιάζεται. Πολλές φορές τυχαίνει να τα ζυγιάζουμε τα τραγούδια μας και να τα τραγουδάμε τάρθρα μας. Κ' έτσι έξηγώ πώς, μιά που τάφραμισοτέλειωτο και τάρθρο τούτο, στάθηκε άδύνατο, όσο κι αν προσπάθησα, να το πάω ως το τέλος. Το βιβλίο του κ. Φωτιάδη δεν έχει να χάση τίποτε άπό την έλλειψη τούτη' έχω χάνω που δε μου στάθηκε βολετό να εξακολουθήσω την άνάλυση του βιβλίου, πλατιά και μακριά, όπως την είχα σχεδιασμένη, κ' ύστερα νάρθω και στο συμπέρασμα, καθώς το έπιθυμούσα. Όμως κ' έτσι που τάρθρα, νομίζω πώς μπορεί να διαβατή, καθώς διαβάζονται κάποια κομμάτια μιάς έργασίας που δε φάνηκε, για το στοιχείο του, ίσα ίσα το νοματιαστό. Το ξέρω πώς όλα τα κριτικά άρθρα, και τα πιδ σορά, και τα πιδ βαριά, λογαριάζονται στην προκοπή μιάς 'Ιδέας σάν τη δική μας, πάντα πιδ λίγο άπό την καθάρια έργασία τη δημιουργική, και πώς το άπλούστερο τραγούδι μπορεί να βοηθήση το γλωσσικό ζήτημα πιδ δυνατά κι άπό τις μελέτες των πολυδιαθεσμένων. Μά δεν ξερνώ, κι άπό την άλλη τη μεριά, πώς μέσα στη μουσική μιάς ιδέας μιά κριτική άρθρογραφία μπορεί να είναι ή άρμονική συνοδεία της καθάριας μελωδίας που βγαίνει άπό τόν ποιητή.

Κόψτε δάση άπό δάφνες και φέρτε τις, με τών ανθρώπων τα δάκρυα, προς εκείνους που γενναία της άντιστάθηκαν της γνώμης του κόσμου γύρω τους.
Emerson

'Εκατό χρόνια, και περισσότερα, πέρασαν. Το παράδειγμα ενός μεγάλου δασκάλου του Γένους άρρηνε στο ζύγι πιδ πολύ άπό τα όνειρα τών άλόγιστων αρχαιότων κι άπό τών πιστών της δημοτικής τα σαλπίσματα. Πιστεύαν τότε πώς μπορεί κανείς να διαλέξη τη γλώσσα που θα γράψη καθώς διαλέγει το παννι που θα ντυθή. Και είπαν: Μήτε στην αρχαία να γυρίσουμε κατορθωτό, μήτε στη χυδαία νιπομείνουσα σωστό ή πρώτη πιθαμμένη, κ' ή δεύτερη βάρβαρη. — Mezza voce. Και φάνηκε πώς νίκησ' έτσι ή καθαρεύουσα ή πιδ συμβιβαστική, ώστε να τα ύπομένη άκόμα, εδών κ' εκεί, κι αυτά τα βαρβαρόγλωσσα δημοτικά, χωρίς να διώχνη άλύπητα το κάθε τι άπό κείνα. Και κανείς δε φαντάστηκε πώς ή κορική καθαρεύουσα έκρυβε μέσα της την άρρώστια τη δυσκολογιάτρευτη που κοίταζε να φύγη. Καθώς το είπον εδών και είκοσι χρόνια στη Σορμπόννη του Παρισιού ο ξακουστός 'Ελληνοστός Croiset, οι μιάν άκαδημαϊκή συζήτηση για τη νέα ελληνική γλώσσα, ε μεγάλος ο δάσκαλος αμολονότι τόσο αυτός πόλημισε την ιδέα